

Vo výpredaji snov

Nepamätám si presný dátum, nespomínam si, čo som mala oblečené v ten deň, v hlave sa mi vynára len niekoľko zdanlivo nesúvisiacich okamihov.

Zdanlivo nesúvisiacich.

A potom ešte presný záznam pocitov, ktoré ma sprevádzali pri našom druhom stretnutí. To sa mi stáva často. Keď sa snažím na niečo si spomenúť, najprv mi ktosi do srdca vleje rovnaký pocit úzkosti, nadšenia, strachu či melanchólie, ktoré som vtedy zažívala, a až potom sa vynoria obrázky a zvuky.

Myslím, že u väčšiny ľudí to funguje presne naopak.

Cítila som sa vtedy spokojná sama so sebou. Sú také dni. Podobajú sa vzácnej radosti, keď si v nejakom obchode skúšam úplne prvý pár topánok a ony mi perfektne sadnú. Zdalo sa mi, že mi život sedí ako uliaty.

Bolo približne šesť hodín večer, v hlave som najskôr mala len také lacné prázdno, ako po robote. Oči trochu krvou podliate sťa povest Bátorýčky, ale v tú chvíľu by som nemenila. Viezla som sa do centra Bratislavy, v preplnenom autobuse natlačená nejakému stavbárovi na chrbát. Voňal cementom a cigaretami.

Vonku pršalo. Pozorovala som stierače na prednom skle. Zdalo sa mi, že pravý sa naháňa za ľavým, že si presúvajú vedrá s vodou, ktoré im nebo rozlialo pod nohy.

Vystúpila som pri Prezidentskom paláci. Pred budovou nešaškovali žiadni vojaci. Čo sa dialo vnútri, netuším.

Ty by si ma najskôr presvedčil, že práve vtedy si tam Gašparovič honil pred zrkadlom svoje predajné péro, pretože žiaden slovenský prezident doteraz nič iné nerobil, len sa ukájal pred sebou a pred očami voličov. Ja by som len mykla plec, pretože mňa politika nikdy veľmi nebrala, mňa vždy zaujímali kvety. A tie sa v tomto kšefte príliš nenosia. Najskôr ich nájdeš na námestiach počas nejakej nežnej revolúcie alebo po skončení vojny ich ženy budú pchať za košeľu vyrehotaným mladým mužom, ktorí ešte prednedávnom zabíjali na rozkaz. Povedal by si mi čosi o tom úchylnom, samolúbom prezidentovi, keby sme sa už vtedy poznali.

Ale najskôr sa muselo stať niečo iné. Nieкто povedal:
– Aha, ďalší bezdomovec.

Prechádzala som sa po Obchodnej, vďaka dažďu sa po nej nemotali davy ľudí. Obzerala som výklady obchodov. Do niektorých z nich som vošla, ale nič som nekúpila. Prehrabávala som sa záľahami farebných hábov, ligotavej bižutérie, nenositelnými, ale o to štýlovejšími topánkami... Nedokázala som si vybrať. Uspokojenie z výplaty, z ktorej sa dalo odložiť i minút, nebolo v ten deň naplnené. V peňaženke som stále mala peniaze bez jasného účelu.

Na križovatke s Poštovou natáčali akúsi reklamu či videoklip. Keď som zbadala kameru, inštinktívne som ju veľkým oblúkom obišla. Byť raz hviezdou televíznych obrazoviek mi úplne stačilo.

Dážď pomaly utíchal, nejakí Angličania sa pokúšali zraziť električku a práve som prechádzala okolo banky na rohu Mariánskej, keď som zachytila jeho hlas:

- Aha, ďalší bezdomovec.
- Nevyzerá na to. Hen si zober časopis ešte.
- Vieš predsa, že sa to nedá čítať. Tu máš dvacku.

A dávaj si pozor, – povedal onomu biednemu mužovi, akoby sa mu mohlo stať ešte čosi horšie.

Ten ďalší bezdomovec patrilo mne.

Pozrel na mňa a neprestal sa dívať. Keby sme žili vo filme, tak sa urazím. Možno mu jednu vylepím predtým, než rýchlo odkráčam kamsi medzi slušných ľudí. Lenže ja som bola tomu pohľadu rada. Mala som chuť na odvetu. Aj za tú trápne zmarenú kúpu bytu.

– Zdravím vás, slečna. Ako sa darí v zapúšťaní koreňov v našej arabskej zemi? – prihovoril sa mi Richard. Nevie, čo ma v tej chvíli vytočilo viac: či jeho vykanie alebo otázka, ktorej som nerozumela.

– Arabskej zemi?

Nepovedal nič, len otočil hlavu smerom do ulice. Tlstý Omar hliadkoval pred svojím zlatníctvom naproti kebabu, kde zástup hladných čakal na pomazanie od pro-roka mäsa.

– Ale my sme tolerantní, u nás v Bratislave. Nič proti háveďi z východu, a tým nemyslím ani šrácov a babenky z Košickej kotliny. Hlavne nech to sype, nie? – povedal. Bola som trochu v rozpakoch. O čom to ten chalan melie?

– Nie ste hladná? Lebo ja som. Pozývam vás na večeru.

Vyletel na mňa, bol drzý, bol mladý, a keďže som si v to popoludnie nič nekúpila, myšlienka, že si niekto kúpi mňa, bola celkom na mieste.

Zobral ma do Saigonu. Do vietnamskej vývarovne vo dvore. Možno preto, aby dal za pravdu tým rečiam

o tolerantnosti. Nepripadalo mi to ako najvhodnejší lokál na prvé, hoci neohlásené rande. Ako som neskôr pochopila, takáto úvaha u neho vôbec nehrozila. Jednoducho mu v Saigone chutilo a dúfal, že bude aj mne. Môjmu nosu to tam celé trochu páchlo. Pekné dievča za pokladňou pôsobilo, že nerozumie ani slovka po slovensky. Pochytila ma nedôvera, preto som si objednala len kolu a pozorovala ho, ako je.

A jeho ruky. Prvé, čo si na mužoch všímam. Rišo mohol predstierať, že vie hrať na klavíri, ale keby prišlo na lámanie chleba, najskôr by klavír zodvihol a presťahoval, kam si pán rozkáže. Páčili sa mi. Tvár podstupovala prerod z chlapčenskej na chlapskú, ale úsmev sa zabudol ešte kdesi v puberte.

Tušila som, že je mladší ako ja, ale nedokázala som odhadnúť, o koľko. Spod revolucionárskej tmavozelenej šiltovky mu vytrčali gaštanové vlasy, pod nimi nepokojné zelené oči. (Neskôr som spozorovala, že z času na čas zmenia farbu dohneda). Nos celkom obyčajný. Pery mali ženskú plnosť, no jednoznačne mužský tvar. Silné ramená. Stoosemdesiatcentimetrový brat Jamesa Blunta. Pekný chlapec, ktorého by každá prehliadla v dave katalógových krásavcov. Ale len pokým by nezhasli reflektory. Lebo vtedy by si každá všimla nenápadné svetlo, ktorým žiaril. Bola som sklamaná, keď zložil príbor. Bavilo ma pozorovať ho.

Keď dojedol, presunuli sme sa do kaviarne naproti Starej tržnici. Chlapec chce napraviť dojem, pomyslela som si a tešila sa na ľadový čaj. Rišo si objednal, tuším, karamelový rez a malé presso. Za tým ešte jednu štrúdlu.

Došlo mi, že nezlepšoval dojem, len ukojil svoje chute. Je na sladké a je na hlavu, hovorila som si v duchu.

Miatol ma neustálymi otázkami a ešte väčšmi svojou pozornosťou, keď som na ne odpovedala. Vyzeralo to, akoby naozaj počúval, akoby ho úprimne zaujímal, čo si myslím.

Prebrali sme obľúbenú hudbu, najnenávidenejšie tváre televíznej obrazovky, jedlá, za ktoré by sme položili život, traumy z detstva a kopec ďalších vecí. No nebolo to filmové radostné objavovanie strateného dvojčaťa, žiadne osudové zaľúbenie s doširoka rozšírenými zreničkami a so všehovoriacim tichom na záver, počas titulkov. Skôr naopak. Elán bol podľa neho „banda samoľúbych pokrytcov, ktorí sústavne strúhali rebelskú pózu, keď naozajstní rebeli trčali v lochu“ keď som spomenula Štúdio Kontakt, tak sa ma opýtal:

– To bola za socializmu nejaká reality show alebo je to ponuka na sex, ktorej nerozumiem?

Mala som chuť ho prefackať.

Ale páčil sa mi. Hoci si zo mňa uťahoval, po tvári mu poletoval ten hravý úsmev, ktorý hovoril: hej, dievča, nemyslím smrteľne vážne, čo hovorím, uvoľni sa. Na nič a na nikoho sa nehral. Aj keď niekedy by sa to možno hodilo.

Potykali sme si ešte v Saigone. Práve sa obzeral po ďalšom zákusku, keď sme preberali moju prácu. Že som v nej svojím spôsobom happy, ale nie stopercentne, väčšinou len tak pol na pol. Čiže hapy. A keby to záviselo len odo mňa, robím čosi celkom iné.

– A to je?

– Chcela by som mať vlastné kvetinárstvo. Také obyčajské, s rezanými kvetmi a pár vonnými sviečkami. Bolo by takmer na ulici, v rohovom dome, ktorý si ešte pamätá, keď po cestách premávali konské záprahy. Každý, kto by okolo neho prešiel, by sa musel zastaviť, pretože výkladu by vládli orchidey.

– Orchidey?

– Uhm. To je taká moja úchylka. Asi som od nich závislá. Ale určite nie sama.

– Orchidey sa dajú húliť?

– Ty si fakt magor, – povzdychla som si. Rozmýšľala som, prečo tu niekomu, koho vidím druhýkrát v živote, rozprávam o svojich snoch.

– Ja viem. A prečo si ten krám ešte stále neotvorila? Nemáš dost peňazí?

– Nejaké peniaze by sa aj našli...

– ...ale bojíš sa. Že ti to nepôjde. V tej zaprdenej firme, kde pracuješ, ti nič také nehrozí. Odkrútiš si svojich osem hodín a je po starostiach. Mýlim sa?

Ticho som. Dívam sa mu na pery a začína mi liezť na nervy. Lebo má pravdu.

 ty, máš nejaký sen alebo riešiš len tie cudzie? Ešte si mi neprezradil, čo robíš, – prehodila som loptičku na opačnú stranu kurtu.

– Ako kedy. Čo príde. Niekedy predávam byty.

– Byty? To nebol tvoj byt? Čiže pracuješ v realitke?

– Nie, nebol to môj byt. Ani nepracujem v realitke, – povedal pokojne.

Na chvíľu som sa zasekla. Mala som pocit, že tejto pointe som porozumela ihneď. Len sa mi vonkoncom nepáčila.

- Ale poznáš vlastníkov toho bytu.
- Veľmi nie. Vlastne vôbec.
- Počkaj, počkaj. Ak to dobre chápem, ty si mi chcel predať byt, ktorý ti nepatrí? Zaplatila by som preddavok a už by sme sa nikdy viac nevideli?! – opýtala som sa zvýšeným hlasom ako nejaká hysterka.
- Nikdy viac by sme sa nevideli, – zopakoval po mne a k perám si naposledy priložil šálku horkej kávy.